29

Aventurile lui Morgan Piratul

REVOLTA IN INSULA PIRATILOR

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 29

****

O REVOLTĂ ÎN INSULA PIRAŢILOR[1]

V.1.0

Traducere din franceză MAREŞ I. DORU

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan’s adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] UNE MUTINERIE DANS L’ILE DES PIRATES.

Trădarea

Imediat ce nava se apropie de insulă, o lovitură de tun porni din sabordurile sale, repercutată violent de ecoul rocilor abrupte, ce formau din ţărmul insulei un fel de perete drept.

Insula nu era complet izolată în largul oceanului; se puteau zări altele mai apropiate sau mai îndepărtate, unele nisipoase, străjuite de câţiva arbori, altele goale, aride, granitice, cu un aspect dezolant. Navelor le trebuia un pilot foarte experimentat pentru a îndrăzni să se aventureze în acest mic arhipelag, căci, din toate părţile, stâncile, bancurile de nisip, recifurile aproape acoperite cu apă făceau înaintarea vaselor dificilă şi navigaţia extrem de periculoasă. Dar corabia care se angajase în acest strâmt canal era perfect familiarizată cu dificultăţile din împrejurimi. Ea revenea, fără îndoială, după un drum suficient de lung, căci purta urmele mai multor avarii. Nici un pavilion, de altfel, nu flutura pe catargul artimon.

Corabia se îndrepta cu o alură majestuoasă către insula cu flancuri stâncoase. Ea părea complet inaccesibilă, cu falezele sale imense ce erau complet netede şi goale, fără nici o crăpătură, iar brizanţii marini îi înconjurau.

— Arboraţi pavilionul! spuse un om încă tânăr, care părea a fi comandantul navei. Vor fi bucuroşi de reîntoarcerea noastră. Aducem cu noi mii de lucruri utile şi plăcute; noi vom pune toate acestea la păstrare, şi, când căpitanul va reveni, le va adăuga la comoară, căreia doar el, împreună cu bătrânul Andre, îi cunoaşte secretul.

Velele erau aproape toate strânse, şi nava nu avansa decât foarte încet. Curând, un pavilion se ridică de-a lungul catargului şi se desfăşură în vânt.

Era o emblemă unică; fundalul era complet negru, iar în colţul din stânga, rânjea un cap de mort. Arăta ca un pavilion de piraţi. Într-adevăr, nava ce a arborat pavilionul făcea parte din mica flotilă a lui Morgan; tânărul şi viteazul Cornelius, nepotul bătrânului Andre, a preluat comanda, în locul căpitanului rănit.

Morgan, din apele indiene, a transportat pe „Erna” o parte a încărcăturii vasului negru, şi îi însărcină pe Cornelius şi Iacob să o aducă în insula lor misterioasă. Se apropiau rapid de „patrie”, cum îi spuneau piraţii, şi fiecare dintre ei se bucura să-şi revadă

soţiile şi copii.

— Vezi, Iacob! spuse Cornelius. Cine ar putea presupune că această stâncă feroce ascunde un veritabil paradis terestru? Că în spatele acestui perete se ascund cele mai frumoase locuri din lume, şi doar noi singuri împreună cu păsările, avem permisiunea de a intra?… Cine ar putea crede că din această insulă, accesibilă printr-un singur loc invizibil din larg, căpitanul Morgan şi piraţii săi puteau sfida o întreagă lume, puteau da cu tifla oricărei flote sau oricăror armate?…

O lovitură de tun venită de pe insulă, tăie elocvenţa bravului Cornelius. Era evident un salut de „bine aţi venit”, iar nava, accelerându-şi marşul, veni să-şi arunce ancora pe un banc de nisip lângă insula misterioasă.

Era la o distanţă de abia o sută de coţi de faleza verticală ce înconjura insula. De la bancul de nisip unde era ancorată nava, se puteau vedea, la picioarele falezei, rostogolindu-se mase de ape adânci şi fremătătoare.

Sigur, în interiorul insulei, era un fluviu ce se revărsa aici. Bancul de nisip era vizibil doar la reflux în faţa acestui mic fluviu, astfel că puteai merge pe jos fără să te uzi până la baza falezei.

Cornelius şi Iacob puseră repede o şalupă la apă, şi se aşezară în ea împreună cu câţiva piraţi şi au condus spre partea de început a bancului de nisip, chiar în faţa gurii fluviului.

La sosirea lor, un fapt extraordinar se produse. De cum oamenii au pus piciorul pe pământ, apa încetă dintr-odată să mai freamăte şi se retrase încet. În locul fluviului apăru o deschizătură mare, un fel de pasaj obscur la intrarea căruia se puteau distinge trepte săpate grosolan în stâncă.

Cornelius continua să se minuneze, ca şi cum vedea aceasta pentru prima dată.

— Prietene, îi spuse lui Iacob, în cazul în care acest lucru nu este doar minunat, eu sunt de acord să fiu spânzurat cu capul în jos până voi muri!… Vezi tu, acest mic fluviu ce dispare… oho… doar la apariţia prietenilor, care ne permite a transporta încărcăturile noastre fără să le udăm în interiorul insulei!… Iar apoi, pleosc!… Începe din nou să curgă, şi nici Diavolul însuşi nu mai poate intra pe aici!…

Cornelius îşi termină cu greu cuvintele fiindcă vocea îi răsună altfel după intrarea în grotă. Câţiva oameni cu figuri hotărâte coborâră pe treptele tăiate în stâncă, având în faţă doi veritabili giganţi, îmbrăcaţi cu o eleganţă ţipătoare. Erau flibustierii (piraţii de coastă) pe care Morgan odată îi supuse comenzii sale, şi care

au prosperat în insula misterioasă, ascunzişul marelui şef al piraţilor, şi locul comorii unde îşi depozitase tot ce câştigase ca pirat, loc pe care nimeni, în afară de Morgan şi Andre, nu îl cunoştea exact.

— *Hello!* strigă vorbăreţul Cornelius pe un ton vesel, ce îi era familiar; iată pe vechii prieteni Renard şi Durville, filibustieri devotaţi şi fideli până la moarte!… Bună ziua, fraţilor!… De ce naiba v-aţi gătit aşa frumos? Aţi devenit cocheţi în timpul absenţei noastre? Totuşi nu e la modă printre piraţi să purtaţi briz-brizuri şi dantele. La noi cel mai frumos ornament, este ţinuta noastră de luptă, pumnale, pistoale, şi pieptare de piele stropite cu sângele inamicilor!…

— Astea sunt poveşti! spuse Renard salutând cu un aer furios nou sosiţii. Morgan poartă totdeauna un veşmânt roşu şi o pălărie cu pene!

— Adevărat, răspunse Cornelius râzând; dar, la căpitanul nostru, veşmântul nu este o podoabă, este emblema răzbunării; hainele lui sunt deja vopsite şi revopsite în râuri de sânge. Haide! Vom ajunge să ne certăm pentru aşa ceva! Suntem fericiţi să revenim pentru ceva timp în patria noastră scumpă! Şi apoi, să ne gândim să descărcăm corabia de marfa sa preţioasă şi să o reparăm serios, căci ia apă ca un vechi pantof crăpat.

— Este adevărată vestea potrivit căreia căpitanul Morgan şi-a găsit moartea în Indii? întrebă Durville cu un ton amar.

— Cine a spus asta? strigă Iacob. Cum puteţi crede asta, când l-am văzut eu însumi şi era foarte vesel? Căpitanul este bine şi sănătos; ne-am încrucişat cu vasul său negru în faţa insulelor Canare. Fără îndoială, am avut de suferit în bătăliile duse, iar vasul negru va avea nevoie de reparaţii, asta e totul. Până atunci, decât să vorbim prostii, mai bine ne grăbim să descărcăm prada şi să o ducem în locuinţa căpitanului. Nava noastră va rămâne în golf, ca tâmplarii să poată opri înfiltrările de apă.

Cornelius şi Iacob se reîntoarseră pe corabie, unde domnea o activitate febrilă. Durville şi Renard schimbară o privire semnificativă. Se retraseră câţiva paşi.

— El nu e mort! murmură Durville cu ciudă.

— Şi ce-i cu asta? replică Renard cu voce joasă. Noi avem nava şi bogăţiile, şi, dacă Morgan revine, îl provoc să pătrundă în vechiul său imperiu. Noi suntem stăpânii acum! Ne vom ascunde planurile doar pe timpul necesar aflării amplasamentului comorii sale, şi sunt convins că piraţii ni se vor alătura nouă când vor vedea că nu au altă alternativă!

Bărcile încărcate cu prada dobândită sosiră la mal; cei doi complici tăcură văzându-l pe Cornelius întorcându-se spre ei.

Ei priviră, indiferenţi, spre oamenii ce munceau cu ardoare la transportul sacilor şi al cuferelor, traversând grota misterioasă, până în interiorul insulei.

— Cum aşa! strigă Iacob, pierzându-şi răbdarea. Voi sunteţi prea mari domni ca să catadicsiţi să ne daţi o mână de ajutor?

— Noi suntem ofiţeri, răspunse Durville semeţ. Căpitanul Morgan ne-a ordonat în mod expres să respectăm ierarhia.

— Într-o împrejurare asemănătoare, el însuşi v-ar ordona să nu staţi acolo ca nişte statui! răspunse Iacob, iritat. Trebuie ca înaintea mareei toate obiectele preţioase să fie pe insulă. Restul pot aştepta pe corabie, care va fi adusă în golf unde ancorează mereu corăbiile noastre.

Cei doi piraţi costieri se deciseră fără bunăvoinţă să-şi ajute confraţii, care urcau cu poverile lor de-a lungul unei poteci înguste şi alunecoase, mergând în şir indian prin locuri întunecate şi joase.

Tunelul subteran făcea mii de cotituri urcând puţin câte puţin; deodată, după o cotitură bruscă, au văzut lumina clară a soarelui.

Un spectacol încântător se oferea privirii. Cornelius avea dreptate: pereţii de rocă închideau bine paradisul terestru! Ecluze ingenios aşezate deviau cursul micului fluviu şi îl transformaseră într-un lac cu ape transparente, săpat în stâncă. Splendizi pomi de palmieri se vedeau în depărtare; se distingeau cabanele piraţilor costieri şi ale piraţilor lui Morgan, ascunse în mijlocul unei vegetaţii luxuriante, iar în centrul micuţei insule era locuinţa lui Morgan, folosită de el în timpul şederilor sale în „patria” sa.

Nou veniţii ce debarcară pentru prima dată, la vederea acestui peisaj feeric, nu putură să-şi reţină strigătele de bucurie şi admiraţie. Respirau cu încântare briza parfumată ce venea dinspre pădure; inimile lor tresăltau la gândul că vor îmbrăţişa în curând pe cei dragi, soţiile şi copii. Dar încântarea lor se transformă în uimire şi teroare când deodată auziră în apropiere o voce feroce.

— Stai! strigă acea voce. Nici o mişcare! Acela ce va face cel mai mic gest de apărare este un om mort! În genunchi, mâinile în aer, sau ordon să se tragă!

Ruşinea

Cornelius şi Iacob se întoarseră şi văzură pe obrazul lui Durville un rânjet de bătaie de joc atroce.

— Ce înseamnă această glumă proastă? strigă Cornelius.

— Asta poate fi o glumă, replică piratul costier; dar este o glumă bună. Muschetele sunt încărcate, şi gloanţele vă vor trimite cât de repede în infern, dacă nu ridicaţi mâinile aşa cum v-am ordonat.

Nou sosiţi, încovoiaţi sub poverile ce le cărau, văzură ţevile armelor ieşind din tufişurile ce acopereau malurile cursului de apă. Erau piraţii costieri care juraseră fidelitate lui Morgan.

— Trădători! Infami trădători! urlă Iacob aruncându-i lui Durville o privire scăpărătoare de furie.

— Repede, mâinile în aer! spuse altă voce tunătoare. Sau te împuşc pe loc. Noi suntem stăpânii insulei, Renard cu mine, şi casa lui Morgan este a noastră. Să opuneţi rezistenţă e o nebunie.

Ce puteau patruzeci de oameni obosiţi şi neînarmaţi împotriva a o sută de găligani a căror muschete încărcate erau aţintite asupra lor? Involuntar, ei ridicară aproape toţi mâinile în aer.

— Este o ruşine! urlă Cornelius. Dar Morgan se va răzbuna!

Durville izbucni într-un râs batjocoritor, căruia Renard îi ţinu isonul.

— Cred că trebuia să-ţi trag un glonţ în cap, îi spuse Durville bravului matelot; dar ar fi prea devreme, căci, de altfel mai am nevoie de tine. Dar nu vei fi în pagubă aşteptând... Soarta ta este aceeaşi ca a celorlalţi credincioşi de-a lui Morgan şi este întipărită în mintea mea de mult timp. Cât despre alţii, dacă nu vor fi de partea noastră, vor avea parte de un proces foarte scurt… Morgan nu va reveni niciodată aici; singura intrare a insulei va rămâne închisă, iar, dacă se va apropia de coastă prea mult, se va scufunda împreună cu vasul său negru… Noi suntem acum stăpânii „Insulei Piraţilor”.

Cornelius şi Iacob se năpustiră asupra mizerabililor. Dar erau neînarmaţi, iar piraţii costieri nu au avut probleme în anihilarea lor. Într-o secundă, Cornelius, Iacob şi o duzină din piraţii fideli lui Morgan au fost întinşi la pământ, legaţi cobză de mâini şi picioare, şi aruncaţi în tufişuri.

Cât despre ceilalţi, ascultară de ordinele primite şi pentru a-şi salva viaţa, se declarară gata să recunoască autoritatea lui Durville şi a lui Renard.

— La momentul potrivit! Iată că am rezolvat şi problema aceasta! declară Durville. Mai sunt încă peste o sută de oameni pe corabie acolo jos. Dar ei nu vor ajunge aici. Îşi vor repara avariile lor dacă vor putea, şi apoi se vor duce la Diavol! Redeschideţi ecluzele, camarazi!

Câţiva piraţi costieri fugiră la bazinul ce acumula apele fluviului şi ridicară ecluzele. Apa se precipită cu forţă în pasajul subteran, reumplu grota, iar insula se regăsi din nou izolată de restul lumii.

Acum, nici Morgan însuşi, în ciuda curajului şi a talentului său, nu va putea pătrunde în insula lui.

— Iacob, spuse Cornelius amicului său, care zăcea la pământ alături de el, asta depăşeşte orice închipuire. Cine putea să-şi imagineze o asemenea trădare? Niciodată căpitanul Morgan nu trebuia să se asocieze cu aceşti piraţi costieri trădători şi mincinoşi, care îi jurară credinţă, iar apoi, când este la necaz, îl ucid într-o ambuscadă şi îi scufundă corabia sa neagră.

— Eu nu-mi pierd speranţa, răspunde Iacob, care îşi încordă muşchii încercând să se elibereze de legături. Căpitanul şi Klas încă trăiesc, mulţumesc Domnului! Klas ne iubeşte ca pe nişte fraţi, din toată inima, în ciuda farselor ce le-am făcut pe

socoteala lui, şi va face tot posibilul să ne elibereze... la fel şi căpitanul!

— Da, gemu Cornelius, dar ei nu ştiu nimic despre cele petrecute aici; vor fi atraşi în capcană, şi vor fi ucişi. Ai auzit bine ce complotează aceşti mizerabili, dacă aş avea mâinile libere numai un sfert de oră, cred că i-aş sugruma cu plăcere!

În timpul acestei conversaţii, piraţii costieri încărcară în căruţe preţioasa pradă adusă de piraţi, iar răzvrătiţii reluară drumul spre interiorul insulei aclamând cu bucurie.

Prizonierii, a căror picioare au fost dezlegate, se treziră înconjuraţi de o numeroasă escortă de costieri, care, cu pistoalele în mâini, îi forţară să înainteze. Intenţionau să-i închidă în cavernele săpate sub rezidenţa lui Morgan, care era numit adesea „castelul”. Ei erau disperaţi, Cornelius şi Iacob mai ales, erau neconsolaţi de a fi în mâinile acestor bandiţi.

Convoiul înainta traversând o pădure de palmieri de care aproape tot interiorul insulei era acoperită. Brusc, ceva alunecă prin frunzişul de deasupra capetelor prizonierilor.

La un strigăt a lui Durville, o fiinţă stranie coborî pe trunchiul unui palmier.

Era o maimuţă gigantică, mai mare ca un om, care cobora alunecând de-a lungul trunchiului cu rapiditatea unui fulger.

Când îi zări pe prizonieri, o grimasă teribilă îi schimbă trăsăturile, iar dinţii îi scrâşniră oribil între fălci.

Durville îl aduse într-o zi, din centrul Africii, pe acest monstru, care îi era foarte devotat, iar faţă de alţi oameni era de o ferocitate periculoasă.

Piratul costier ţinea enorm la maimuţa lui, care îi servea într-un fel ca şi gardă de corp, şi a cărei forţă colosală ţinea la respect eventualii intruşi.

— Hei, acesta este Joko al meu, strigă Durville bătându-i cu tandreţe umărul păros al oribilei fiare; mă iubeşte, nu mă tem de nimic atunci când ea veghează asupra mea. Într-o zi, când eram încă în Africa, nişte negri voiră să mă atace în timp ce dormeam; Joko le zdrobi capetele cu o măciucă. Cea mai mare plăcere a lui este să-şi sfâşie inamicul cu unghiile şi cu dinţii. Ei bine! Joko, tu îi vezi pe cei doi oameni, Cornelius şi Iacob; sunt ai tăi. Când nu voi mai avea nevoie de ei, ţi-i voi dărui, şi vei avea bucuria să îi faci să moară cu încetul.

Maimuţa păru să înţeleagă aceste cuvinte, căci se plasă înaintea celor doi prizonieri şi deschise gura sa puternică, înarmată cu nişte colţi înfricoşători.

În acelaşi timp, se lovi cu pumnii în piept, producând un zgomot profund. Era evident că, la cel mai mic semn a lui Durville, Joko se va năpusti asupra prizonierilor şi îi va face bucăţi.

Cornelius şi Iacob nu tresăriră deloc, în ciuda ameninţărilor teribile ce se ascundeau în cuvintele lui Durville şi a mimicii feroce afişate de maimuţa sa. Voiau să se arate demni de Morgan şi nu doreau să le facă piraţilor costieri bucuria de a-i vedea pălind sau tremurând.

— Faceţi pe eroii, şuieră Durville, dezamăgit. Dar veţi blestema ziua în care veţi ajunge în labele lui Joko. Este crud, ştiţi asta; îi place mai ales să provoace suferinţă victimelor sale. Şi, când se va năpusti asupra voastră, viaţa, care vă va rămâne va fi un chin continuu şi nesfârşit; veţi fi rupţi cu încetul în bucăţi.

După ce Durville termină de rostit aceste cuvinte, maimuţa se întoarse zgomotos şi se grăbi, cu un soi de galanterie zgomotoasă, spre o persoană ce se arătă printre arbori.

Era Madelon, sora lui Durville. Trăsăturile ei pure şi maiestuoase, alura ca de regină, ochii ei negri scânteietori, ar fi fost admirabili fără o expresie de orgoliu şi de dispreţ general ce strica totul.

— Am venit să te felicit pentru succesul tău, îi spuse ea fratelui său; păcat doar că nu ai putut pune mâna pe Morgan însuşi. E adevărat că ai capturat o pradă bogată?

— Vei fi surprinsă, Madelon, spuse Durville, care-i vorbea surorii sale pe un ton surprinzător de respectuos din partea unui bandit necioplit, ce nu respecta nimic. Lucruri absolut splendide, din aur şi argint, monede şi lingouri, stofe rare şi un întreg cufăr de pietre preţioase. Poţi alege pe cele mai frumoase pentru a-ţi compune podoabele tale.

— Fleacuri!… murmură ea. Ce înseamnă asta în comparaţie cu comorile pe care Morgan le are ascunse pe insulă? Pe acelea vreau să le am, acele milioane, acele diamante mari precum alunele…

— Ai răbdare, le vei avea, spuse Durville aruncând priviri sălbatice spre Cornelius şi Iacob. Cei doi oameni de aici, favoriţii lui Morgan, trebuie să cunoască ascunzătoarea misterioasă. Ei nu o vor dezvălui de bunăvoie; dar ştiu o metodă de a-i face mai vorbăreţi ca papagalul tău. Poţi avea încredere în mine. Până atunci, ar fi bine să ducem toate aceste bogăţii la castelul lui Morgan, care de azi va fi al nostru, şi să le examinăm în linişte.

Maimuţa uriaşă mergea cu gravitate în urma frumoasei

Madelon, aşa ca un lacheu bine educat, iar spectacolul ar fi provocat cu altă ocazie, hohote de râs din partea lui Cornelius şi Iacob, care aveau mai mult decât un spirit îndurerat. Dar, pentru moment, nici ei şi nici companionii lor nu se simţeau în stare să se amuze.

Ajunşi la locuinţa lui Morgan, Cornelius, Iacob şi cei doisprezece fideli ce nu au vrut să trădeze cauza căpitanului lor au fost conduşi la celulele săpate în stâncă. În aceste beciuri umede, după intenţia lui Morgan, nu trebuiau să aibă lăcaş decât indisciplinaţii, laşii sau trădătorii, şi în care vor zăcea pe viitor paisprezece din cei mai fideli partizani ai săi.

Departe de a spera eliberarea lor, se aşteptau în fiecare zi la o moarte înfricoşătoare şi îl credeau pe căpitanul lor aproape de a cădea într-o ambuscadă ce îl va face să le împărtăşească soarta.

Chinul lor era profund: odată Morgan dispărut, tot ce a întemeiat el cu atâta trudă, disciplina şi camaraderia, vor dispărea; piraţii costieri ar conduce totul înspre o viaţă din ce în ce mai infamă, iar încântătoarea insulă va deveni o locaţie unde domneşte ruşinea şi scârba.

Campania căpitanului

Mai multe săptămâni se scurseră astfel.

O a doua navă se angajă în labirintul de stânci şi bancuri de nisip ce înconjura insula misterioasă.

Era celebra corabie neagră a căpitanului Morgan însuşi, care, după ce a străbătut mult timp oceanele, îl aducea în enigmatica patrie pe Regele Mărilor.

Corabia, aşa cum spuse Cornelius era serios avariată. Ea purta urmele unor violente lupte pe care le purtase, a focurilor de armă şi a tunurilor inamice, care nu au ajuns să o scufunde, dar cu toate acestea, au încercat-o într-un mod crud.

Morgan era pe punte, în timp ce bătrânul Andre, care nu părăsea niciodată timona în împrejurimi periculoase, ţinea de cârmă. Alături de căpitan stătea fidelul Klas, totdeauna gata de a executa, la cel mai mic semn, dorinţele şefului.

— În sfârşit, spuse Morgan, iată că am revenit, şi consider că ar fi bine să-mi acord un pic de odihnă. De altfel, noi cu toţii avem nevoie de ea. Trebuie să ne revenim şi să reparăm corăbiile, înainte să pornim înspre alte aventuri. Sunt fericit să revăd fortăreaţa stâncoasă din care am făcut patria mea şi pe camarazii care ne aşteaptă.

— Da, căpitane, văd acolo jos nava pe care am trimis-o înainte, spuse Klas arătând spre o mică insuliţă de nisip; este acolo, în spate, în golful unde facem reparaţiile... Dar vedeţi, căpitane; aş spune că ne fac semne.

Morgan, uluit, se întoarse. El văzu, în sfârşit, în golf în spatele bancului de nisip, nava cu care Cornelius şi Iacob reveniseră pe insulă. Pavilionul urca şi cobora continuu de-a lungul catargului; nava făcea semne în mod sigur.

— E totuşi adevărat! strigă Morgan, în culmea mirării. Ce poate însemna asta? Nava să fi eşuat pe un banc de nisip după ce a fost reparată? Mi se pare puţin probabil lucrul acesta, numai dacă Cornelius nu a tras o beţie cruntă... Coteşte spre stânga, Andre! Trebuie întâi să mergem în golful de unde prietenii ne semnalizează.

Această hotărâre salvă pentru moment viaţa lui Morgan şi a echipajului său; vasul se afla aproape în câmpul de tir al bateriei instalate de piraţii costieri pe vârful falezei, şi, dacă te apropiai prea mult, răzvrătiţii i-ar fi putut ataca de sus şi i-ar fi scufundat

fără să se poată apăra.
Andre roti cârma şi conduse corabia neagră spre canalul ce ducea în golful unde era celălalt vas.
— Trebuie să se fi întâmplat ceva neobişnuit, spuse Klas, foarte îngrijorat. Vedeţi, căpitane; oamenii de la bord sunt agitaţi şi stăpâniţi de frică; strigă şi ne cheamă.
Se apropiară cu rapiditate. Bineînţeles, au putut recunoaşte echipajul vasului, care păreau a fi avut mult de suferit.
Vasul nu fusese reparat decât în mică măsură, reparaţii pe care un marinar, prins la înghesuială, le-ar numi „reparaţii improvizate”. Se putea observa că mâna dulgherilor experimentaţi nu trecuse pe acolo.
— La bord nu este întreg echipajul, căpitane, reluă Klas. Am numărat numai cam o sută de oameni, iar pe navă erau înainte cam o sută cincizeci… Nu îi văd nici pe Cornelius, nici pe Iacob… A fost vreo catastrofă?
Morgan nu răspunse nimic, dar figura lui sumbră trăda îngrijorarea ce îl măcina.
— Încă câteva minute şi vom avea răspunsul la enigmă.
Corabia neagră intră în golf şi se opri alături de nava avariată. Înainte ca ancora să atingă fundul apei, un om de pe nava avariată îl mustră pe Morgan.
Era un bătrân pirat, a cărui faţă ridată se convulsiona de nelinişte şi furie.
— Căpitane, strigă el, în sfârşit aţi apărut! Poate vom ajunge să ştim adevărul. În mod sigur, se petrec pe insulă lucruri anormale. Au trecut aproape trei săptămâni de când Cornelius şi Iacob, împreună cu patruzeci de oameni din echipaj, au transportat pe insulă toată prada adusă; iar, după aceea, în ciuda tuturor semnalelor lansate de noi, nu am mai auzit nimic despre ei. Mai mulţi dintre noi, am urcat în şalupe şi am încercat să ne apropiem de insulă; am semnalizat trăgând cu tunul şi cu armele; dar fluviul subteran nu a încetat să curgă. Mai târziu, ni s-a părut că vedem pe oamenii din interior urcând tunuri în partea de sus a falezei. Căpitane, vă aşteptăm ca pe Mesia; că nu ştim ce să facem. Piraţii costieri pe care i-am lăsat să se stabilească printre noi au decis să ne alunge şi să păstreze insula pentru ei? Nu ne vom revedea niciodată această patrie dragă?
Obrazul lui Morgan era încă întunecat. El le puse mateloţilor câteva întrebări, la care săracii oameni nu putură răspunde decât incomplet.
— Nu ne-am gândit la aşa ceva! spuseră ei. Nimeni nu ne-a

dat vreun semn de viaţă; nu ne-au trimis nici un dulgher, iar noi a trebuit să reparăm avariile de bine sau rău, ca să nu ne scufundăm.

— Ridicaţi ancora! ordonă imediat Morgan. Iar doi dintre voi, prietenii mei, să veniţi cu noi să-mi arate amplasamentul bateriei. Ne vom apropia de insulă cu precauţie. Andre, ai grijă de cârmă.

După câteva minute, corabia neagră înfrunta valurile şi se îndrepta spre insula misterioasă.

— Iată bateria, spuseră oamenii de pe cealaltă navă, pe care Morgan îi aduse cu el. Am văzut foarte clar, din înaltul catargelor corăbiei noastre, oamenii transportând aici tunurile din bronz care străluceau în soare.

Morgan, mereu tăcut, trecu el însuşi la cârmă. El conducea scumpul său vas negru cu atâta artă şi urmând curbele cu o deosebită îndemânare şi ştiinţă încât a creat iluzii celor ce îl observau din vârful falezei; ei crezură că se află în câmpul tirului bateriei.

Deodată, o explozie teribilă izbucni în vârful stâncilor.

Un nor de fum se ridică din punctul desemnat de mateloţii lui Cornelius. În acelaşi moment, corabia neagră viră brusc spre margine. La douăzeci de coţi de corabie, se văzu marea ridicându-se într-o fierbere spumoasă, douăsprezece bile roşii se iviră dintre valuri şuierând dintre valuri.

— Ticăloşii! strigă Klas. Aţi văzut, căpitane? Ne întâmpină cu bile roşii.

— Am văzut, spuse Morgan cu o voce sumbră; şi am înţeles imediat; insula este în posesia răzvrătiţilor victorioşi. Nu pot nimic să întreprind împotriva rocilor inaccesibile; tunurile şi corăbiile mele, toţi mateloţii mei viteji, totul este imposibil. Dar jur pe cenuşa tatălui meu să nu mă odihnesc înainte de a intra pe insula mea. Iar acum, vai de capul lor!

Corabia neagră se reîntoarse spre insula de nisip. Toţi aveau capul plecat, înţelegând că chiar Morgan nu putea spera să pătrundă în insulă, în care accesul era atât de bine apărat de fluviul subteran, atâta timp cât piraţii costieri nu închideau ecluzele datorită cărora puteau seca unica intrare.

Oamenii îl priveau cu îngrijorare pe şeful lor, ai cărui ochi aprinşi aruncau flăcări, dar care nu pronunţa nici un cuvânt.

— Nu e nimic de făcut, îşi spuneau mateloţii, descurajaţi. Insula este de acum în posesia piraţilor costieri; este în mod irevocabil pierdută pentru noi, cu toate comorile ei, strânse în

atâţia ani de lupte şi pericole! Ticăloşii cu care ne luptăm vor sfârşi prin a găsi ascunzătoarea căpitanului, şi vor deveni mai bogaţi ca toţi regii de pe pământ, în timp ce noi o vom lua de la început!

Morgan asculta aceste dialoguri, dar continua să rămână tăcut. Când corabia neagră era la ancoră, alături de nava lui Cornelius, el le spuse marinarilor, adunaţi pe punte în jurul lui:

— Camarazi, fără îndoială că piraţii costieri au luat în stăpânire insula, şi că ei au ucis sau i-au făcut prizonieri pe toţi ce ne-au rămas fideli. Voi încerca imposibilul pentru a recuceri frumoasa noastră patrie. Voi lua cu mine un singur om, pe viteazul meu Klas, şi vom porni în seara aceasta la căderea nopţii cu o biată şalupă, la baza stâncilor. Ambarcaţia noastră va fi făcută praf, dar asta nu contează, noi vom încerca să scăpăm, Klas cu mine. Cât despre voi, ascultaţi-mă bine şi faceţi ce vă spun. În zori, trimiteţi o şalupă la est de insula noastră. Dacă nu voi reuşi în expediţia mea, vă voi face semn cu o batistă roşie. Dacă nu mă vedeţi, întoarceţi-vă în golf şi aşteptaţi evenimentele. Andre va prelua comanda în timpul absenţei mele.

Un concert de rugăminţi fu răspunsul la discursul tânărului căpitan. Mateloţii îl conjurară să renunţe la acest plan; ei vedeau deja pe şeful lor iubit cum aleargă spre o moarte sigură. Bătrânul Andre deja plângea. Dar Morgan nu avea timp de pierdut.

— Nici o vorbă mai mult! spuse el echipajului cu o voce hotărâtă. Oricum s-ar putea să-mi risc viaţa, asta nu înseamnă că pot să renunţ la insula mea, la comorile noastre în favoarea acelor josnici rebeli. Odată în plus, vreau să înving sau să pier!

El alese o mică şalupă în stare foarte proastă, ordonă să ambaleze nişte provizii, arme şi corzi solide în saci impermeabili, pe care le încărcă în ambarcaţiunea fragilă, şi îşi luă adio de la mateloţii săi disperaţi.

Noaptea era sumbră şi ceţoasă, exact timpul necesar pentru asemenea expediţii, cum remarcă Klas cu umorul său obişnuit. Viteazul băiat pornise spre moarte precum alţii ar fi mers la bal; l-ar fi urmat pe Morgan chiar şi în iad.

Morgan şi Klas vâsleau viguros înspre insulă, într-o obscuritate crescândă.

Traversarea canalului era periculoasă, întrucât era plin de recifuri şi brizanţi asupra cărora se abăteau valuri înspumate. Dar celor doi oameni nu le păsa deloc de aceste obstacole; nu aveau decât un scop: să ajungă la peretele stâncos, la picioarele căruia marea mătura stânca cu un zgomot de tunet.

Morgan, în ciuda nopţii, se îndrepta direct cu mica ambarcaţiune spre un banc de nisip ce străjuia insula pe o întindere considerabilă.

— Atenţie, Klas! îi strigă camaradului său în mijlocul zgomotului făcut de valuri. Ia un colet; eu îl iau pe celălalt. Barca se va sfărâma. În acel moment trebuie să sărim pe nisip. Trebuie să ne căţărăm în vârful stâncilor, altfel ne vor mătura valurile şi fluxul. Atenţie! Am ajuns!

Şocul a fost teribil; o trombă de apă proiectă înainte pe cei doi oameni, ameţiţi şi asurziţi ca şi cum ar fi fost asaltaţi de o bandă de demoni. Barca, aruncată violent pe nisip, se rupse cu un zgomot teribil, iar cei doi camarazi se regăsiră, întinşi pe nisip, la baza înaltei faleze.

O întâlnire neplăcută

Erau oameni de fier, cu o forţă herculeană, atât Morgan cât şi tânărul Klas. Cu pachetele lor în saci impermeabili sub braţul stâng, se cramponară energic de stâncile, pe care marea le mătura cu furie.

Ajunseră să alunece într-un fel de adăpost natural, o grotă săpată în stâncă de valuri, şi, prin strigăte în obscuritatea opacă a nopţii, avură bucuria să constate că sunt foarte aproape unul de altul.

— Klas, strigă Morgan, foloseşte-ţi forţa ta uriaşă ca să te ţii cât mai mult agăţat de stânci; eu, vreau să mă caţăr până în vârful falezei. E greu, ştiu, dar nu spun că e imposibil dacă nu am încercat s-o fac. Oricum, ştiu că în acest loc faleza are crăpături şi proeminenţe care îmi vor uşura urcuşul. Voi lua o coardă, dacă voi ajunge în vârf, o voi desfăşura şi tu vei lega pachetele. Le voi ridica, iar la următoarea desfăşurare a corzii, te voi ridica pe tine.

Klas nu-şi puse mari speranţe în reuşita acestei încercări fără rost. Dar ştia că nu are ce discuta cu Morgan. El se resemnă cu eleganţă la gândul că va muri, dar se consolă cu gândul că făcea asta în serviciul căpitanului.

Morgan îşi înfăşură o coardă adusă, lejer în jurul corpului şi începu să urce pe peretele vertical. Era foarte greu să urce cu coarda ţinând cont de violenţa valurilor, fără lăţimea bancului de nisip ce mai amortiza forţa valurilor.

Morgan, era conştient de asta acolo sus. El se străduia să se ridice din treaptă în treaptă, în timp ce Klas se crampona convulsiv de recif. Bravul băiat, uitând de pericolul în care se găsea, nu se gândea decât la căpitanul său şi se întrista imaginându-şi calvarul şi probele prin care eroul său va trece.

O jumătate de oră trecu; şi iarăşi, o oră. Părea că Klas era aici de o eternitate.

Deodată, ceva căzu plescăind alături de el. Klas un pic emoţionat, privi, dar mai bine zis pipăi în umbră şi prinse în mână capătul corzii pe care Morgan o dusese în temerara sa ascensiune. Un strigăt de bucurie scăpă de pe buzele sale.

— Domnul fie lăudat! Căpitanul a reuşit!

Tânărul pirat agăţă cu putere la capătul corzii sacii impermeabili; spre bucuria lui, coarda urcă rapid, şi ultimele îndoieli, ce le mai avea, se evaporară în neant.

La capătul câtorva minute, un zgomot îl avertiză pe Klas că coarda coboară din nou. De data asta era pentru el; tânărul aventurier se legă de mijloc, iar după trei secunde se simţi tras de o mână viguroasă.

— Dar sunt greu, murmură el ajutându-se cu picioarele şi mâinile cât mai mult posibil să stea departe de asperităţile tăioase ale falezei. Voi fi suspendat la mai mult de două sute de metri… Dar dacă coarda se va rupe, tăiată de asperităţile rocilor, îmi voi zdrobi craniul, fără să am timp să cânt: *„Adio coşuri! Recolta s-a strâns!”*

Dar coarda nu a cedat, şi iată-l pe Klas ridicat fără probleme de nişte mâini ce valorau cât un troliu, regăsindu-se complet ameţit în vârful falezei.

— Ura! strigă el. Căpitane, eşti un supraom! Ai realizat imposibilul!

— Trebuia, răspunse simplu Morgan. Dar sunt la capătul puterilor, iar mâinile mele sângerează. Sper că asta nu va dăuna cu nimic; până atunci, ia bagajul, Klas, şi să coborâm în interiorul insulei, de unde, în zori, tu vei face o recunoaştere ca să-ţi dai seama ce se petrece.

În ciuda energiei sale, Morgan nu reuşi să-şi reţină un geamăt surd spunând aceste cuvinte; doar chiar abuzase de forţele sale.

— Căpitane, spuse Klas, până acum te-am lăsat să înfăptuieşti miracolele de unul singur. Acum e rândul meu să muncesc, iar tu să te odihneşti! Te voi duce la adăpost într-o ascunzătoare sigură; te vei gândi la rănile tale, în timp ce eu voi culege informaţii. Îţi voi jura că voi fi mai prudent ca un şarpe şi mai inteligent ca o maimuţă.

Cei doi oameni începură să coboare versantul interior al peretelui. Întunericul era atât de adânc încât nu puteau folosi decât pipăitul pentru a se orienta, cu parfumul pregnant ce le indica pădurile din apropiere.

În sfârşit, după câteva ore de mers, se aflară în acea pădure, unde auziră foşnetul frunzişului de deasupra capetelor lor, în mijlocul liniştii ce domnea în jurul lor.

Dar, după ce au parcurs o anumită distanţă, un zgomot straniu ajunse la urechile lor; tot atunci, zăriră în depărtare lumini licărind la ferestrele unei vaste locuinţe.

— Ascultă, Klas? murmură Morgan. Asta e casa mea, castelul meu, de unde pornesc zgomotele şi lumina aceasta… De acolo se aude muzica aceasta, ei cântă; se dedau la orgii şi poate îşi bat joc de mine! Iadul şi osândele lui! Ce-mi doresc acum să cad

pe capul lor împreună cu câţiva fideli de-ai mei! Dar trebuie să am răbdare şi să aflu întâi cum stau lucrurile, înainte de a întreprinde ceva.

Noaptea era caldă, iar vântul destul de vioi, usca rapid hainele celor doi oameni. Auziră susurul unui izvor şi se îndreptară spre el. El curgea într-un luminiş, unde-şi făcură popas şi putură să se desăreze şi să se odihnească după atâta efort.

Morgan avea un plan bine pus la punct, pe care nu-l împărtăşise nimănui, nici chiar fidelului său Klas. Trebuia, înainte de a-l aplica, să obţină informaţii precise.

Nopţile tropicale sunt scurte. Urcuşul pe stânci şi coborârea în centrul insulei le consumară mult timp. Ziua era pe cale a se ivi. Muzica şi cântecele tăcură în depărtare, iar luminile se stinseră.

— Serbarea este încheiată, spuse Morgan cu o voce ce vibra de indignare; bandiţii au plecat la culcare. Klas, viteazul meu, este timpul să te punem la lucru. Să fii atent la toate şi să nu fii observat; încearcă doar să priveşti şi să asculţi. Apoi te vei întoarce imediat la mine. Nu te îndepărta prea mult; dacă vei avea nevoie de ajutorul meu, anunţă-mă printr-un semnal, şi voi fi imediat alături de tine. Ah!... Aminteşte-ţi, cu nici un preţ să nu tragi vreun singur foc de armă.

Cei doi oameni, cu toate acestea şi-au adus pistoalele cu ei; dar Morgan avea dreptate când nu voia să-l folosească pentru moment; ar fi implicat în distracţie o mulţime de ticăloşi, în mod sigur, numeroşi acum pe insulă.

Klas se înarmă numai cu sabia de abordaj şi porni la drum în direcţia colţului de pădure unde erau împrăştiate locuinţele.

Se ferea de a se apropia prea tare, temându-se că va fi văzut de oameni sau simţit de vreun câine. Dar un alt pericol îl păştea. Odată cu lumina zorilor el începea să distingă, încă confuz, câteva case, şi auzi la mică distanţă un foşnet puternic prin iarbă.

Klas se întoarse brusc. O fiinţă demonică, jumătate om, jumătate fiară, înainta spre el. Acest monstru avea în mână o enormă măciucă, ce o agita prin aer. Cu un icnet surd, el se aruncă asupra lui Klas...

Roza

În ciuda rapidităţii acţiunii, Klas recunoscu în agresorul său, îngrozitoarea maimuţă a lui Durville, de care se plânsese de mai multe ori. Joko se manifestase deja ostil faţă de tânărul pirat, iar acum ea era decisă să-l facă bucăţi.

Ea se năpusti asupra lui Klas, cu măciuca ridicată, înainte ca acesta să-şi scoată sabia. Omul luă o hotărâre disperată, şi, se aruncă spre maimuţă, luând-o în braţe.

Joko, lăsă să-i cadă măciuca şi mormăind înfricoşător, îl îmbrăţişă la rândul ei pe Klas încercând să-i frângă coloana.

— Blestemat animal! gemu acesta, sufocându-se în această oribilă îmbrăţişare. Îmi va rupe coloana. Mii de tunete! Să mor în mâinile unei maimuţe, e jenant când mă numesc Klas piratul!

Dar Klas piratul era într-o situaţie disperată. Simţea în obraz respiraţia caldă şi fetidă a bestiei. Adunându-şi toate forţele, reuşi să-şi degaje mâna dreaptă şi să-i administreze un teribil pumn în botul ce rânjea.

Joko îşi lăsă victima şi culese de jos măciuca, care acum şuiera în aer. Dar Klas, prompt ca fulgerul, trase sabia de abordaj şi o înfipse până în plăsele în pieptul monstrului, care se prăbuşi scoţând un vaiet înăbuşit.

— Curăţat! strigă Klas vesel, evitând cu o mişcare suplă a torsului şocul măciucii, care căzu peste propriile ei picioare.

I se păru a auzi, ca răspuns la exclamaţie, un strigăt slab din frunziş. Surprins, el se redresă, cu sabia în gardă. O tânără fată, aproape o copilă, ieşi din desiş.

— Rose, Rose! strigă Klas recunoscând-o pe simpatica fetiţă; să nu mă trădezi, scumpă Rose!

— Nu, nu, niciodată, vă jur pe memoria mamei mele! spuse tânăra fată cu răsuflarea tăiată. Mi-aţi salvat mai mult decât viaţa, dragul meu Klas, şi sunt atât de fericită să te văd... Imaginează-ţi, că în noaptea asta, piraţii costieri au celebrat o sărbătoare fără îngrădiri... Unii dinte ei, au băut mai mult, m-au urmărit, iar eu m-am refugiat în pădure, când această oribilă maimuţă a fugit după mine... Ah! Dumnezeule!

Klas o cunoştea bine pe Rose, fiica unui pirat de-a lui Morgan care, rănit grav şi dorind să-şi continue meseria, rămânea acum pe uscat în calitate de paznic al castelului.

— Şi eu, sunt vesel de asemenea, răspunse tânărul, căci vreau să ştiu totul... Rose, spune-mi, ce se întâmplă pe aici? Alătură-te cauzei comune ale rebelilor?

Rose se puse pe plâns.

— Ce gândiţi despre mine? spuse ea. Trădarea piraţilor costieri l-a scos pe săracul tata din fire; dar nu putea lupta, infirm şi bătrân cum este, se consideră norocos că aceşti mizerabili îl tratează ca pe un invalid şi i-au lăsat slujba. Cornelius şi Iacob sunt întemniţaţi şi trataţi cu cruzime, la fel ca un mare număr al tovarăşilor lor. Durville şi Renard domnesc în insulă împreună cu piraţii lor, iar sora lui Durville, Madelon, este la fel de feroce şi aproape la fel de teribilă ca aceşti monştrii. Toate femeile sunt obligate să o asculte; ea mă forţează să îi servesc, iar la cea mai mică greşeală mă loveşte cu cruzime.

— Ei bine! spuse Klas, care, de altfel, se aştepta la veşti proaste, iată nişte veşti urâte! Ce va ieşi din toată treaba asta?

— Eu nu ştiu nimic, răspunse Roza suspinând. Sunt aşa de nefericită, du-te, bunul meu Klas, dacă nu aş şti că îl aduc la disperare pe bietul meu tată, m-aş fi sinucis de mult. Nu ştiu cum să fac să scap de abuzurile lui Madelon şi de brutalitatea costierilor. De altfel, toate tinerele şi toate femeile din insulă sunt expuse la infamiile lor…

— Aşteaptă un pic, strigă Klas involuntar; căpitanul nu este departe de aici. Nu-ţi fie frică de nimic, Rose, noi te vom apăra.

— Cum? Morgan este aici? spuse tânăra fată, a cărei lacrimi încetară să mai curgă. Este posibil aşa ceva, Dumnezeule? Deci are aripi, asta ar fi posibilitatea ca să treacă peste stânci?

— Nu mai mult decât mine, răspunse bravul Klas, dar lui nu îi este nimic imposibil. Vei vedea: el ştie cum să-şi recucerească domeniul său… Pentru tine, dragă Rose, nu este necesar să te întorci alături de brutele acelea, care vor ajunge să-ţi facă rău. Vino cu mine, te iau sub protecţia mea.

Klas resimţea un sentiment cu totul nou văzând ochii mari ai Rozei fixaţi asupra lui cu recunoştinţă. Pentru prima dată în viaţa lui, şi-a dat seama că este mai multă măreţie în salvarea vieţii unei fiinţe umane decât de a alerga spre aventuri glorioase şi bătălii. Iar apoi, îşi aduse aminte că din totdeauna nutrea o simpatie pentru Rose, pe care o lăsase pe insulă pe când era o copilă, iar acum o găseşte crescută, înflorită, aproape o femeie. Astfel a ajuns la ideea că, dacă vreodată va dori o prietenă, nimeni nu putea fi mai potrivită decât dulcea Roze.

— Te voi duce la căpitan, reluă el; îi vei povesti totul amănunţit; este foarte important!

— Dar mă vor căuta, spuse Roze îngrijorată, privind cadavrul maimuţei. O vor căuta şi pe Joko; Durville va răscoli întreaga

insulă pentru a-şi găsi favoritul; te vor descoperi, şi pe căpitan la fel. Şi atunci, ce veţi face?

— Vom vedea, răspunse Klas, care nu era prea dumirit asupra evenimentelor ce vor urma. Lasă-mă, în orice caz, să te conduc la căpitan. Nu voi mai permite acelor ticăloşi să se apropie de tine, şi nici nu vei mai fi sclava acelei mizerabile femei!... Nu, niciodată!...

În toată graba, tânărul aventurier o conduse pe Rose la ascunzătoarea lui Morgan, şi îi relată recenta bătălie avută cu Joko.

— Căpitane, adăugă cu ardoare tânărul pirat, noi o reţinem pe tânăra fată cu noi, nu-i aşa? Ea o să-ţi panseze rănile mult mai delicat şi eficient decât mine. Ea ne va spune cum s-a produs rebeliunea din insulă. Din partea mea, pe drum mi-a venit o idee, o idee strălucită, haide, Căpitane! Încredeţi-vă în mine; simt că totul se va termina cu bine. Trebuie să rezolv ceva!

Klas o lăsă pe tânăra fată alături de căpitan şi se reîntoarse fugind la locul unde zăcea cadavrul lui Joko.

— Aici eşti, animal păros, spuse el cu dispreţ apucându-l de un braţ şi târându-l în pădure. Nu vei mai face rău la nimeni, hoit obraznic, hrană pentru ciori! Ah, ah! Ai vrut să-mi faci bucăţi camarazii, voiai să-i omori încet, mi-a spus Rose, eşti tu acum cel mort!... Dar cel puţin îmi vei folosi la ceva, şi afurisita ta blană îi va salva poate pe cei pe care tu voiai să-i faci bucăţi...

Vorbind în continuare, Klas, ascuns în pădure, se apucă de jupuit oribila fiară, având mare grijă de a-i păstra intactă faţa ce rânjea, a patrupedului.

Apoi săpă o groapă în pământul reavăn în care ascunse cadavrul.

— Putrezeşte aici înăuntru! spuse el în locul unui discurs funebru. Căpitanul va fi sigur uimit, pe cinstea mea!... Am învăţat, în decursul aventurilor mele, toate felurile de deghizări; am fost chinez, fachir, sultan cu harem... De data aceasta, mulţumită amabilului Joko, îmi voi compune un personaj nou, deloc banal!

Au mai trecut trei zile.

Se ducea în insula misterioasă o existenţă dezordonată. Durville şi Renard organizau banchete, sărbătoreau şi beau, înconjurându-se doar de brute şi nu se gândeau la executarea unor proiecte de viitor. De altfel, santinelele postate de piraţii costieri la bateriile din vârful falezei, raportau mereu că cele două vase, a lui Cornelius şi cel a lui Morgan, se ţineau alături în

golful din spatele insulei de nisip, iar cei doi şefi erau liniştiţi. Ei regretau doar faptul că încă nu au găsit comoara Regelui Mărilor, în ciuda presiunilor exercitate asupra prizonierilor ca să-i oblige să le arate amplasamentul.

Au încercat torturile cele mai rafinate pentru a le smulge celor doi fideli a lui Morgan secretul ce-l credeau că îl deţin. Răni provocate de cuţite, plumb topit, fier înroşit, spânzurări de mâini, de picioare, tortura picăturii chinezeşti şi nimic nu au spus nici Cornelius, nici Iacob. Ei nu ştiau, de fapt, cum vă spusesem, locul precis unde se afla ascunsă comoara. Dar lăsară impresia piraţilor costieri că ar şti, tocmai pentru a fi lăsaţi în viaţă.

— Mi se pare totuşi că nu ştiu nimic, spuse într-o zi Renard camaradului său. Asta contează prea puţin până la final. Insula nu este aşa mare, iar noi vom scotoci sistematic până când vom găsi ascunzătoarea. Ar trebui să terminăm odată cu aceşti prizonieri. O să-i dăm pe mâna lui Joko să-i sfâşie, şi o va face cu bucurie.

— Bine, dar unde este Joko? întrebă Durville întorcându-se spre sora sa, care tocmai intra. De mai multe zile nu l-am văzut.

— La fel şi eu, răspunse frumoasa Madelon cu ironie. Te-aş fi întrebat deja dacă nu ai fi fost totdeauna deja mai beat ca un sturz. Oamenii tăi se comportă atât de rău cu mine că a trebuit să mă închid în camera mea, iar sclava mea, Rose, a dispărut, de asemenea.

— Toate acestea se vor schimba, surioară, declară Durville cu umilinţă. Noi vom posti acum, gata cu râsul… Tu spuneai că drăguţa de Rose a dispărut? Poate se ascunde undeva; o vom găsi uşor. Îmi place acest copil; vreau să fac pentru ea mai mult! Trebuie să o căutăm pe ea şi pe Joko.

Renard şi Durville apelară la câţiva dintre oamenii lui şi se puseră în fruntea lor.

Avură dificultăţi de a aduna mai mulţi de paisprezece oameni. Restul, beţi morţi, sforăiau pe întrecutele în marea sală a casei lui Morgan, iar cei care răspunseseră poruncii şefilor lor nu erau mânaţi de dragostea pentru disciplină, ci de dorinţa de a descoperi secretul comorii.

De asemenea, odată ajunşi în pădure, se pierdură care pe unde căutând pe cont propriu şi îngrijorându-se mai puţin de maimuţă şi de tânăra fată. Îi lăsară împreună pe Durville şi Renard cu câţiva piraţi costieri care căutau prin tufişuri şi explorau copacii până sus.

Deodată, Renard se opri.

— Iată pe Joko! strigă el. Uite, Durville, tocmai am văzut-o! Acolo… Este maimuţa ta care se plimbă acolo sus printre ramuri!

Prins

Durville începu imediat să fugă.

— Joko, Joko! strigă el. Vino, micul meu! Vino, dragul meu! Ce faci aici aşa departe, în pădure?

Dar Joko nu se mişcă. El se balansa liniştit în vârful unui palmier şi făcea pe surdul.

— El a evadat, spuse Renard, a revenit la viaţa sălbatică. Este un obicei la astfel de animale. Trebuie să-l prindem iarăşi, prin forţă sau prin viclenie.

— Prostii! mormăi Durville ridicând din umeri. Maimuţa mea este bine domesticită; asta nu-i decât un capriciu.

El o strigă iar şi iar, completând aceste apeluri cu blesteme sau alintări; dar în aparenţă Joko era încăpăţânată, căci nu se mişca din copacul ei, privind curioasă printre ramuri cu un rânjet imobil pe figură.

— Acolo e, vezi bine că nu te ascultă, spuse Renard. Se îndoapă cu fructe acolo sus. Vrei să ţi-o aduc?

În acelaşi moment, Durville, auzind un uşor foşnet printre ramuri, se întoarse rapid, năvăli în tufişuri, de unde se auzi un strigăt de spaimă, şi reveni târând-o pe biata Rose care se zbătea şi plângea jalnic.

— Iată cum arată o pisică sălbatică! strigă piratul costier cu un rânjet sinistru.

Renard, care nu se gândea decât de a o prinde pe Joko, se avântă spre palmier pentru a urca şi a determina maimuţa să coboare.

— Aşteaptă un pic, fiară sălbatică, spuse el; ştiu cum să te prind!

Dar imediat Renard văzu cu stupoare deasupra lui capul maimuţei ce-i cădea în braţe pentru a permite să apară trăsăturile energice al bunului Klas.

La strigătul de spaimă a lui Rose, Klas-Joko alunecă pe trunchiul arborelui, în trecere, apucă gâtul lui Renard, ce se zbătea inutil sub strânsoarea de fier.

— Blestem! strigă el cu o voce sugrumată. Camarazi, ajutor! Este un om de pe vasul negru!...

Durville scoase pistoletul şi un strigăt de apel pentru a-şi chema ajutoarele.

A tras cu el, iar glonţul aproape că atinse capul lui Klas, când

Rose, îl împinse şi făcu să-i devieze braţul; glonţul se pierdu în aer, iar Durville furios, se întoarse spre Rose. Klas, ocupat cu strangularea lui Renard, care începuse să horcăie, nu putea veni în ajutorul tinerei fete.

Dar, în momentul în care Durville era să o atingă pe Rose, el primi în cap o lovitură cu latul săbiei ce îl culcă la pământ.

Morgan tocmai apăruse de după trunchiurile arborilor.

— Căpitane, strigă Klas, exaltat, să-i trimitem pe cei doi în infern. Ei sunt dintotdeauna în locul acela!

— Nu, nu îi vom omorî, replică Morgan, care era ocupat cu legarea lui Durville. Leagă-l cât se poate de bine. Vreau să-i păstrăm pe cei doi mizerabili ca să-i pedepsim precum merită. Repede, repede; mai sunt alţii care sosesc!...

Rose, tremurând ca varga, se ascunse în tufişuri.

Klas şi Morgan terminară de legat pe cei doi piraţi costieri, şi începu un spectacol comic în care marea maimuţă cu cap uman, înarmat cu un pistolet, şi o sabie de abordaj, aştepta înfipt pe picioare, alături de tânărul căpitan, sosirea oamenilor lui Durville.

Aceştia, sosiră în sfârşit, dar se retraseră înspăimântaţi la vederea lui Morgan, pe care îl considerară un spectru întrucât nu puteau concepe că acest căpitan de piraţi poate pătrunde pe o insulă, care nu era accesibilă decât păsărilor.

Şi uimirea nu a fost mai mică când îl văzură pe Klas, îmbrăcat în pielea maimuţei şi rotind sabia deasupra capului.

Nici Morgan, nici Klas nu le lăsară timp să-şi recunoască păcatele.

— Moarte trădătorilor! strigă căpitanul cu o voce de tunet. Înainte, şi nici o milă pentru aceşti ticăloşi!

Cei doi eroi se găseau în faţa unei duzini de piraţi costieri; dar aveau avantajul indignării lor şi a cauzei lor drepte, în timp ce mizerabilii, slăbiţi de orgiile făcute, credeau că au în faţă întreg echipajul corăbiei negre ce erau în spatele şefului lor.

Piraţii costieri se luptară fără curaj. Au fost ucişi sau scoşi din luptă în câteva secunde de teribila sabie a lui Klas şi de focurile de pistol, rapide şi mortale, ale căpitanului.

Tânăra fată, ascunsă în desişuri, tremura nebuneşte.

Ea tremura... dar continua să-l admire din toată inima pe cel ce a salvat-o.

Klas, îmbrăcat cu blana lui Joko, părea că a preluat virtuţile ei, forţa şi agilitatea.

El sărea încontinuu dintr-o parte în alta şi nu-i lăsa pe piraţii inamici nici măcar să îl vadă clar, dar nici cel puţin să îl rănească.

— La castel! strigă căpitanul odată ce lupta fusese încheiată. Să acţionăm imediat, altfel încă o mie de decese ne aşteaptă acolo jos!

El porni în fugă, urmărit de bizarul om maimuţă şi de Rose, protejată încontinuu de către Klas.

Din fericire pentru cei doi piraţi, nu toţi costierii, ocupaţi cu căutările, auziră apelurile lui Durville şi focurile de pistolet, deci continuau să caute în adâncul pădurii.

Tot din noroc, Durville şi Renard, părăsind în grabă castelul, lăsând deschisă poarta exterioară. Klas şi Morgan au putut să pătrundă cu uşurinţă, iar câini de pază, recunoscându-şi stăpânul, se adunară în jurul lui, lătrând vesel.

— Vezi dacă poţi deschide temniţele! strigă Morgan tovarăşului său. Eu vreau să apăr poarta împotriva altor răzvrătiţi.

— Urmează-mă, spuse Rose tânărului pirat; ştiu unde se află cheile.

Klas se înarmă întâi cu un topor greu şi o urmă în grabă pe fată.

Puteau găsi cheile pivniţelor; dar cele ale temniţei propriu zise se găseau în mâinile corsarilor care aveau funcţia de temniceri, şi care erau cu ceilalţi în pădure, sau care sforăiau îmbuibaţi de vinul băut, în castel, fiecare pe unde apucase.

Somnul adânc al beţivilor adormiţi îi favorizau pe cei doi temerari.

Conduşi de Rose, Klas ajunse la poarta temniţei unde zăceau, împreună cu alţi prizonieri, Cornelius şi Iacob.

— Camarazi, strigă el, sunt eu, Klas, şi am venit să vă salvez… Încă sunteţi în viaţă?

Strigăte de bucurie îi răspunseră, în timp ce cu câteva lovituri date cu toporul, făcu să zboare în bucăţi uşile grele ale temniţei.

În sfârşit ele cedară, şi Klas se precipită în închisoare unde a fost întâmpinat cu exclamaţii entuziaste; bieţii prizonieri râdeau şi plângeau în acelaşi timp, revăzându-şi camaradul fidel, atât de ciudat costumat în blana maimuţei gigantice.

Acest fals Joko îi strânse în braţe pe cei doi prieteni, Cornelius şi Iacob.

Dar nu era timp de pierdut. Era momentul de a acţiona decisiv.

— Repede, în sus, spre sala mare! le spuse el. Întreaga garnizoană este beată moartă. Vom lua armele costierilor adormiţi. Căpitanul este singur în faţa uşii; probabil este pe

punctul de a susţine singur lupta.

Cornelius şi Iacob erau foarte slăbiţi; dar dorinţa de răzbunare le redase forţele.

Se avântară în urma lui Klas, şi urmaţi de alţi prizonieri, sosiră în sala mare unde erau rebelii înarmaţi, adormiţi cu toţii.

Într-o clipă, fiecare se înarmase şi trupa reveni în ajutorul lui Morgan, deja asaltat.

Partizanii Regelui Mărilor luptau cu înverşunare. Se năpusteau ca nişte demoni asupra rebelilor demoralizaţi.

Ei se văzură imediat ajutaţi de acei piraţi din insulă care nu se supuseră piraţilor costieri, dar nu ripostaseră pentru a scăpa cu viaţă.

Aceştia veneau din toate părţile, fericiţi să-şi revadă căpitanul şi să se înroleze din nou sub comanda căpitanului lor.

Lupta, oarecum crâncenă, a fost rapidă.

Rebelii care opuseră rezistenţă au fost ucişi ori executaţi. Cei care încă dormeau în sala mare fură târâţi afară alături de cei doi lideri, la fel şi frumoasa Madelon Durville, pe care piraţii furioşi ar fi făcut-o bucăţi, dacă nu intervenea Morgan.

El nu a ridicat niciodată mâna asupra unei femei; el ordonă să fie salvată Madelon şi el însuşi îi asigură siguranţa.

La câteva minute după aceea ei opriră fluviul, iar vasul negru se apropie de bancul de nisip.

Fidelii lui Morgan se reîntoarseră pe insula recucerită, unde au avut loc imediat o teribilă execuţie.

A fost ridicată o spânzurătoare, unde atârnară unul câte unul pe toţi criminalii care mai erau încă în viaţă.

Durville şi Renard fură spânzuraţi ultimii. Ca pedeapsă pentru crimele lor, au trebuit să asiste la judecata complicilor lor.

Klas era eroul zilei. Deghizat atât de bizar, în blana pe care o păstrase, viteazul tânăr stârnea curiozitatea generală. Dar Klas avea un alt motiv de a fi fericit şi mândru de soarta lui: ochii Rosei, strălucind de bucurie, îl făcu să înţeleagă că deja cucerise inima tinerei fete.

Morgan recâştigă suveranitatea insulei sale; dar comise o greşeală gravă, şi anume că o lăsă în viaţă pe Madelon, cel puţin nu o întemniţă în condiţii mai severe.

Se limită, în generozitatea lui, să îi asigure un apartament din care nu avea voie să iasă.

Mai târziu va sosi o vreme când va regreta amar acest act de generozitate.

Răzbunătoarea cea frumoasă nu va înceta de a construi

proiecte de răzbunare a morţii fratelui său, iar căpitanul piraţilor va trebui într-o zi să ducă o nouă luptă cu acest demon femeie, mai teribilă decât toate luptele date până acum, pentru a putea triumfa.

Tabel:
Aventurile piratului Morgan[2]

1. Le Trésor de l'Ile des Pirates – Comoara din insula Piraţilor
2. Le Secret du Vieux Pirate – Secretul bătrânului pirat
3. Les deux Capitaines de Pirates – Cei doi căpitani de piraţi
4. Le Matelot mystérieux – Marinarul misterios
5. L'Enigme de l'Ile de Corail – Enigma din insula de corali
6. Le Vaisseau noir – Corabia neagră
7. Morgan parmi ses ennemis mortels – Morgan printre duşmanii săi de moarte
8. L'Expédition meurtrière – Expediţie ucigaşă
9. Aux prises avec le Vaisseau du Diable – În lupta cu vasul diavolului
10. La Citadelle des Forbans – Fortăreaţa bandiţilor de mare
11. Premier Combat avec le Capitaine Flint – Prima luptă cu căpitanul Flint
12. Le Naufrage de Morgan – Naufragiul lui Morgan

---

[2] Tabelul este deocamdată parţial, pe moment nu ştim toate numerele.

13. L’étrange Soldat – Un soldat straniu
14. Le Vaisseau fantôme – Corabia fantomă
15. Dans l’Ouragan, au Cap Horn – În uragan, la capul Horn
16. L’Héroïne de Pună – Eroina din Puna
17. Les Chasseurs d’Esclaves – Vânătorii de sclavi
18. Dans les Mers de Chine – În marea Chinei
19. Un Million au fond des Mers – Milionul din fundul mării
20. La Lutte pour le Diadème – Lupta pentru diademă
21. Chez les Anthropophages – Printre Antropofagi
22. Au Pays des Célestes – În ţara celeştilor
23. Le Testament du Trappeur – Testamentul traperului
24. La Cage de Fer – Cuşca de Fier
25. Sur le Bûcher du Tajah – Pe Rugul rajahului
26. Les Pirates des Iles Soulou – Piraţii insulei Soulou
27. Le Vaisseau Terreur du Forban – Corabia teroare a corsarului
28. La Femme Corsaire – Femeia corsar
29. Une Mutinerie dans l’Ile des Pirates – O revoltă în insula piraţilor
30. Sur les Côtes d’Angleterre – Pe Coastele Angliei
31. Le Corsaire mystérieux – Corsarul misterios
32. Morgan, Roi de la Flibuste – Morgan regele filibustierilor
33. Les Pirates noirs du Mont du Lion – Piraţii negrii din muntele Leului
34. Dans les Solitudes australiennes – Pe plaiurile liniştite australiene
35. Au Pôle austral – La Polul Sud
36. Le Goguelin, ou l’Esprit malin du Bord – Spiriduşul, sau duhul răului la bord
37. Dans la Jungle – În junglă
38. Le Temple des Serpents – Templul Şerpilor
39. Aux Prises avec les Sarrasins – La abordaj cu sarazinii
40. Le Palais de la Mort – Palatul mortului
41. La Ville d’Or de l’Himalaya – Oraşul de Aur din Himalaia
42. Sur le Navire en feu – Pe Vasul în flăcări
43. A Bornéo, parmi les Cannibales – În Borneo, printre canibalii
44. Le Navire aux Têtes de mort – Pe nava Cap de Mort
45. Les Cartes marines volées – Furtul hărţilor marinăreşti
46. Le Capitaine Noir – Căpitanul Negru
47. Les Prisonniers des Maoris – Prizonierii maorilor
48. L’Idole du Feu aux Iles Fidji – Idolul de foc din insulele Fidji

49. Parmi les Mutins, dans la mer de Glace – Printre rebelii de pe marea de gheaţă
50. Au Char du Mongol – În Quadriga mongolului
51. En Guerre contre les Trafiquants d'Esclaves – Război contra traficanţilor de sclavi
52. Le Paradis au Pôle austral – Un paradis la Polul Sud
53. Au bord du Nil, dans la Forêt vierge – Pe malul Nilului, prin pădurea virgina
54. En Danger de Mort au Royaume des Aztèques – În pericol de moarte în regatul aztecilor
55. Une Heure entre la Vie et la Mort – O oră între viaţă şi moarte
56. Derniers Exploits du Voyage autour du Monde – Ultimele peripeţii într-o călătorie în jurul lumii
57. Prisonnier des Espagnols – Prizonierul spaniolilor
58. Chez le Roi de France – La curtea regelui Franţei
59. Un Duel dans un Bois d'Orangers – Un duel într-o plantaţie de portocali
60. En Route pour Granada – În drum spre Granada
61. Le Rançonnement de Granada – Un preţ de răscumpărare în Granada
62. La Perte du «Pétrel» – Pierderea „Petrelului"
63. Dans la Prairie – În preerie
64. L'Expédition de Carthagène – Expediţie în Cartagina
65. Alliés perfides – Aliaţi vicleni
66. Un Traâtre – Trădarea
67. Flibustiers ennemis – Filibustieri inamici
68. Les Trésors perdus – Comori pierdute
69. La Perte du «Saint Louis» – Pierderea vasului „Saint Louis"
71. Dans le Sillage du Négrier – Pe urmele negrilor
72. Un Piège au Congo – Capcană în Congo
73. Morgan, Grand Amiral – Morgan, mare amiral
76. Le Galion espagnol – Galionul spaniol
80. Le Capitaine Satan – Căpitanul Satan
89. Tortuga! Tortuga! – Tortuga! Tortuga!
94. La Vengeance – Răzbunarea
96. En Détresse – În primejdie de moarte
97. Un Assassinat – Un asasinat

102. Dans le Ventre de l'Alligator – În pântecele aligatorului
103. Le Trésor d'un Chasseur d'Alligators – Comoara vânătorului de crocodili

104. Henri Morgan, Capitaine de Pirates espagnols – Henri Morgan, căpitanul piraţilor spanioli

108. La Bouteille messagère – Mesajul sticlei plutitoare
109. Le Roi d'Espagne prisonnier – Regele Spaniei prizonier
110. La Fin de Castro – Sfârşitul lui Castro
111. Un Tribunal de Flibustiers –Tribunalul filibustierilor

113. Reconnaissance de Flibustiers – Recunoştinţa filibustierilor

115. Le Capitaine Dent de Requin – Căpitanul „Dinte de rechin"

118. Les Pirates indiens – Piraţii indieni
119. Le Vaisseau mystérieux – Nava misterioasă

124. Dans le sous marin en perdition – În pericol de scufundare
125. La Terreur des Mers – Teroarea mărilor

133. Le Cercueil flottant – Sicriul plutitor

135. La Prise de Caracas – Captura din Caracas
136. La Fin du Vice Roi de la Nouvelle-Espagne – Sfârşitul viceregelui Noii Spanii
137. Les Victimes des Pirates – Victimele piraţilor
138. Le Mystère de Santanilla – Misterul din Santanilla
139. Sous un Canon monstre – Sub un tun gigant
140. Victimes de la Barbarie espagnole – Victimele barbariei spaniole
141. Un Voyage mouvementé en Sous-Marin – O călătorie în submarin
142. Les Mystères d'une Forteresse espagnole – Misterul fortăreţei spaniole
143. Un Combat sur un Navire en perdition – O luptă pe o navă în primejdie
144. L'Escadre de la Mort – Escadra Mortului

148. Une terrible Collision – O ciocnire teribilă
149. L'Âle de la Mort – Insula Mortului
150. Chez les Sauvages – Printre Sălbatici

151. Le Pavillon Noir du «Lion de la Mer» – Pavilionul Negru pe „Leul de mare”
152. A Santiago – În Santiago

158. La Vengeance d’un Gouverneur – Răzbunarea unui guvernator
159. Le Combat de Chorrera – O luptă în Chorrera

190. Prisonnier des Japonais – Prizonierul Japonezilor

Bulboana iadului
Sultanul din Maroc

197. Un Trésor bien défendu – O comoară bine păzită

Cuprins

Noir

Aventures de Morgan le Pirate

Une Mutinerie dans l'Ile des Pirates.

organ se hissa, tandis que Klas se cramponnait en bas, incessamment recouvert par la vague.